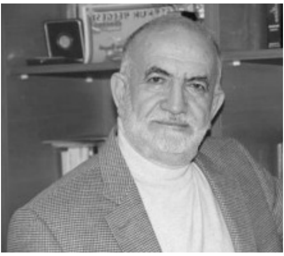

Məmməd İSMAYIL

Mən susum, deyərsən qalanını sən
Gözlərindən axan yağışla, Şuşa.
Keçib, bir şairə yalanını sən
Bağışlaya bilsən, bağışla, Şuşa!

Allaha, dilinin duasına yox,
Haçansa verdyin sözə yenildin.
On - on beş erməni dığasına yox,
Tarixə saldığın izə yenildin.

Yenildin! Əlinə keçməz girəvə
Tarixin təkəri geri gedəndə.
Qafiyə olanda zirvəyə kirvə,
Kirvəni zirvəyə şərik edəndə...

Verdin əllərinlə düşmən əlinə,
Gələcək keçmişin izinə gəlir.
Qönçələr gül açır kimin dilinə,
Şuşada yaz kimin üzünə gəlir?

Bir ümid şamı var hər bir millətin.
Ölürsə o ümid, sönürsə o şam,
İnamın ayaqda qalması çətin...
Tale zirvəsində o şamdın, Şuşam.

Yenilmək Tanrıdan tərs şapalaqdı,
Baharı saralan kövşənə yazıq...
Bir xalqın başında Şuşa papaqdı,
Başından papağı düşənə yazıq...

Ucalmaq yeriymiş Şuşa, ucalmaq!..
Orda həsrət yerin, yer həsrətinmiş.
Eh hardan biləydim zirvədə qalmaq
Zirvəyə çıxmaqdan daha çətinmiş..

Ölümə gəl deyir həyatın ”və”si
Nə həyat qanadı qırılmış quşa?!
Dağın zirvəsində dərdin zirvəsi,
Hər yandan görünən faciə- Şuşa!

Tanrım, bu nə keçmiş, nə gələcəkmiş,
Ona da ləkədi, buna da ləkə...
Yurdun sinəsində Şuşa ürəkmiş
Yaşaya bilərmi ürəksiz ölkə?!

Ədalət.- 2020.- 9 may. S. 9.